

סולומון גודמן: היד האחת אחוזת בקשת והשנייה — במיכנסיים

פרומטיו איטי. הילד לא התבלבל, המשיך לאחוז בקשו כמו לא אירע דבר, לפת את הכינור בסנטרו והחזיק בין השנייה את מיכנסיו, בלי לאבד אף צליל חשוב אחד.

צילום זה מנציח רגע מוסיקאלי נדיר. כאשר הגאון הצעיר סולומון גודמן (בן הארבע) ניגן מוסיקה נפלאה באולם סואקי שבאוטאווה, קנזאס, צנחו מיכנסיו באימי

שרה ביאזיני: הדימיון לאמא גדל והולך

לכאורה, תמונה שכולה שימחה ותרועת ילדונת משתוללת, כשאביה מניפה אל על בתוך בריכת שחייה. אבל הדימיון המפתיע, שמגלה הילדה לאמה, מסגיר את העצב שבסיפור שמאחרי התמונה. זוהי שרה ביאזיני, בתה של רומי שניידר המנוחה, המתגוררת היום אצל אביה, דניאל ביאזיני. ככל ששרה מתבגרת, כן גדל והולך הדימיון בינה ובין רומי, כמו היתה תזכורת חיה לרמות שתחסר על הכר.

ב"ב הבן: מה שההורים לא חלמו עליו

חוק, אבל לא יהיה עוררדין וגם לא שחקן, אף שניחן בכל המידות והנתונים הנכונים. הוא גברר צעיר, ספורטיבי ומאוהב. נושא אהבתו היא נורווגית זהובה וגוף חטוב. מאחר שהתפוח לא נפל רחוק מן העץ, החליט ניקולא להיות זמר, וכך, באמצעות השיר הראשון שהקליט, גם פירסם את שמה של אהובתו. אנלינה הוא שם השיר, כשמה של הסולוויג שלו.

באבט יצאה למילחמה — כך קראו לסרט, שבשעתו איחד שני כוכבים צעירים שהפכו אחד מסיפורי האהבה הגדולים של הכר הצרפתי: ז'אק שארייה וברייזיט בארדו. התוצאה היתה תינוק יפהפה, כמו אבא ואמא, ילד-אהבה ושמו ניקולא. עירן הטוויסט חלף עבר לו, ז'אק שארייה כמעט נשכח וברייזיט בארדו הפכה לנוסטאלגיה. היום ניקולא בן 23 והגיע תורו לשחק. הוא סיים לימודי

לי מרווין: האמריקאים בדוביל

אם ירצה מישהו אי-פעם לערוך צעדה שנתית, כימי השנה, לאורך פסטיבלים לקולנוע בלבר, לא יקשה עליו הרבר. אין יום שאין בו פסטיבל באיזו נקודה שהוא בעולם. זה עתה הסתיים פסטיבל דוביל, המיועד לאמריקאים, ומצדיע לסירטיהם. בין אורחי הכבוד, שעוררו התרגשות רבה, היו לי מרווין ובת-זוגו, שאמנם כבר איננה משחקת, אך עדיין זוהרת במלוא אודם שעה, ארלן דאדל. פעם נחשבה אחת היפות בשחקניות אדומת-השיער של עולם הכר, מה שניכר בתמונה עד עצם היום הזה.